

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud

v Praze

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. září 2014 odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové a obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11.3.2014 č.j. 7 T 10/2012-9395 a rozhodl

takto:

- I. Z podnětu odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové se napadený rozsudek ve zprošťující části s výjimkou bodu B/1, 2. ohledně všech obžalovaných podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr.ř. zrušuje a podle § 259 odst. 1 tr.ř. se věc vrací Krajskému soudu v Hradci Králové k novému projednání a rozhodnutí.
- II. Odvolání obžalovaných [příjmení] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] proti témuž rozsudku se podle § 256 tr. ř. zamítají.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byli obžalováni [příjmení] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] uznáni vinnými – všichni jako spolupachatelé podle § 9 odst. 2 tr. zák. trestným činem poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. (bod I./1) a pokračujícím trestným činem poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. (bod I./2), Ing. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] ještě pokračujícím trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. (bod I./3) a přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku (bod I./4 výroku rozsudku) a za to byli odsouzeni obžalováni [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení] podle § 250 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dva a půl roku, jehož výkon jim byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků, obžalovaná [příjmení]. [příjmení] podle § 209 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců s jeho podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

Podle skutkových zjištění krajského soudu se obžalováni trestné činnosti dopustili v době a za okolností přesně popsanych ve skutkových větách uvedených výroků v období let 2002 až 2009. Z důvodu stručnosti zde skutkové věty výroku o vině opakovány nebudou. Jen pro přehlednost odvolací soud uvádí, že původně ohledně těchto skutků rozhodl krajský soud usnesením podle § 222 odst. 2 tr.ř. o postoupení k projednání jako možného přestupku Českému úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva v Praze a dále uvádí, že s výjimkou skutku pod bodem I./4 výroku rozsudku použil krajský soud trestní zákon (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Týmž rozsudkem bylo rozhodnuto ohledně všech obžalovaných i o vině ohledně zbývajících bodů obžaloby Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 11.9.2012 sp. zn. 72/2009 (správný datum je 11.9.2009) zprošťujícím výrokem podle § 226 písm. b) tr. ř., ohledně obžalovaných [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení] ještě podle § 226 písm. e) tr. ř. v případě skutků číselně v rozsudku řazených pod B/1 ohledně obou a ohledně obžalovaného [příjmení] [jméno]. [příjmení] pod B/2.

V napadeném rozsudku jsou skutky uvedeny pod příslušnými body II./A, B, v obžalobě jsou skutky popsány a číselně řazeny pod body 1. a) -f), 2. a) -p), 3. a) ,b), 4. a) ,b), 5. a) ,b), právně v obžalobě posouzenými u:

1. Ing. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jako trestný čin porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dle § 124d odst. 1 tr. zák. č. 140/1961 Sb, formou pokračování dle § 89 odst. 3 tr. zák., ve spolupachatelství dle 9 odst. 2 tr. zák. (bod 1.a) -f) rozsudku),
2. Ing. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jako trestný čin porušování předpisů o zahraničním obchodu s vojenským materiálem podle § 124d odst. 1 tr. zákona č. 140/1966 Sb., (dále jen tr. zák.), formou pokračování dle § 89 odst. 3 tr. zák., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zák. (bod 2.a) -p) rozsudku),
3. Ing. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jako zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence dle § 265 odst. 1 tr. zákoníku č. 40/2009 Sb., ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku (bod 3.a) ,b) rozsudku),
4. Ing. [jméno] [příjmení] jako přečin porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 261 odst. 1 tr. zákoníku č. 40/2009 Sb. (bod 4.a) -b) rozsudku),
- 5.a) Ing. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] jako trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 2 písm. a), b) tr. zákona č. 140/1961 Sb., ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zákona (bod 5 písm. a) rozsudku),
- 5.b) Ing. [jméno] [příjmení] jako trestný čin nedovoleného ozbrojování dle § 185 odst. 2 písm. a),b) tr. zákona č. 140/1961 Sb. (bod 5) písm. b) rozsudku)

s tím odůvodněním, že v žalobním návrhu označené skutky v bodech 1 – 4 obžaloby nejsou trestnými činy, neboť je zde absence subjektivní stránky, v případě skutků pod body 5a) a 5b) trestnost činů zanikla.

Zprošťující část rozsudku v části II. B/1 týkající se obžalovaných [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení] a skutků uvedených pod bodem 5.a), 5.b) obžaloby nabyla právní moci už v řízení před soudem prvního stupně, když žádnou z oprávněných osob odvoláním napadena nebyla a odvolací soud ji proto nepřezkoumával, když tak učinit ani nesměl.

Proti rozsudku podali ve lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 tr.ř. odvolání všichni obžalovaní a státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové. Obžalovaní zaměřili odvolání, která obšírně odůvodnili prostřednictvím svého obhájce, do celého výroku o vině s výjimkou zprošťujícího výroku, státní zástupce v odvolání podaném v neprospěch obžalovaných, napadl zprošťující část rozsudku uvedenou pod bodem II./A 1-4 a dodatečně je obsáhle odůvodnil.

Všichni obžalovaní shodně uvedli, že se necítí vinnými ve smyslu odsuzujícího rozsudku, z jejich strany nedošlo k jednání, které by mělo být posuzováno z hlediska trestní odpovědnosti a shodně závěrem navrhli, aby odvolací soud rozsudek v odsuzující části zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný [příjmení] [jméno]. [příjmení] považuje výrok o vině za nesprávný proto, že skutková zjištění jsou neúplná, vytýká nesprávné a nedostatečné hodnocení důkazů, mezi skutkovými zjištěními a právními závěry soudu je nesoulad. Podle jeho názoru shromážděné důkazy neumožňují učinit závěr o jeho vině a soud důkazy hodnotil toliko v jeho neprospěch, jeho obhajobu ignoroval. Pochybil, když nevyhověl důkaznímu návrhu na výslech majitele společnosti T pana [příjmení] k otázce možného používání raznic v uvedené společnosti na zbraních prodávaných společností Řehák a Řehák v.o.s. Zdůraznil, že od počátku trestního řízení jsou závažné pochybnosti o jeho důvodnosti a zákonnosti, opakuje obhajobu a námitky, které naposledy uvedl jeho obhájce v závěrečné řeči a on sám v rámci posledního slova. Upozornil, že krajský soud se nijak nevypořádal s námitkou o nezákonnosti provedených domovních prohlídek,

ač ta byla opakovaně v průběhu řízení vznesena a to, že se s touto námitkou nevypořádal, činí rozsudek nepřezkoumatelným. Samotný nálezní raznic není důkazem o jeho vině a trvá na tom, že zbraně specifikované pod bodem I./1) a 2) obdržela společnost již se značením. Velké výhrady vznášejí k odborným vyjádřením a znaleckým posudkům, pochybnosti obhajoby o jejich správnosti nebyly rozptýleny ani výslechem znalce kpt. [jméno] [příjmení] a rozvádí, proč tyto pochybnosti obhajoba sdílí. Nesouhlas vyjádřil i se stanovením výše škody v případě skutků pod bodem I./3, 4, nicméně za prioritní považuje absenci podvodného úmyslu. V dalším se odvolatel soustředil na výtku nesprávného použití trestního zákona č. 140/1961 Sb. v případě skutku pod bodem I./3 s tím, že krajský soud neodůvodnil, co ho vedlo k nepoužití nového trestního zákoníku – má za to, že naposledy uvedený zákon měl být aplikován, a to proto, že § 12 odst. 2 tr. zákoníku dovoluje užití trestního práva jako ultima ratio, samozřejmě že jen za předpokladu, že by byla prokázána jeho vina, kterou odmítá. Požadavek na použití trestního zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.) uplatnil odvolatel i ohledně skutků pod bodem I./1, 2 s touto výtkou, že krajský soud neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že použití tohoto trestního zákoníku není pro obžalovaného výhodnější.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] brojí rovněž proti výroku o vině za použití obsahově stejných námitek, které uplatnil v odvolání Ing. D. [příjmení], brojí také proti výroku o trestu. Ve shodě s v pořadí prvním odvolatelem tak namítl neúplnost skutkových zjištění a nesprávné hodnocení důkazů, má za to, že hodnocení je jednostranné, výlučně v jeho neprospěch a vytýká, že soud prvního stupně k námitkám obhajoby nezašel v odůvodnění žádné stanovisko, hovoří pouze o raznicích. Odvolatel vyslovil názor, že soud jednotlivé důkazy nepochopil nebo mylně vyložil, zdůrazňuje, že odůvodnění je nedostatečné, rozsudek stojí pouze na domněnkách. Důkazy usvědčující povahy soud neměl, provedené dokazování závěr o jeho vině stíhanými skutky bez důvodných pochybností rozhodně neumožňuje. Také on označil domovní prohlídky a prohlídky jiné za nezákonné a připomněl, že soud se s touto námitkou nevypořádal; nehledě na to, samotný nálezní raznic není důkazem, že, jak a v jakém rozsahu je použil. Vytýká, že soud se nevypořádal s jeho obhajobou a trvá na tom, že zbraně byly již od prodávající společnosti dodány se značením. Nesouhlas vyjádřil i s právní kvalifikací a uvádí stejné výtky jako první obžalovaný stran nesprávného nepoužití trestního zákoníku, otázku časové působnosti řešil soud nesprávně, neboť i zde absentuje náležité odůvodnění – to vše platí jen za předpokladu, že by byla shledána jeho vina, což ovšem skutková zjištění vylučují – podle jeho názoru shromážděné důkazy neumožňují učinit závěr o jeho vině, soud důkazy hodnotil toliko v jeho neprospěch.

Uložený trest neodpovídá návrhu státního zástupce, je přísnější a stejný jako u spoluobžalovaného, což nijak vysvětleno není a současně vyslovil podiv, že tresty odnětí svobody jsou totožné, nikoli diferencované.

Obžalovaná [jméno] [příjmení] namítla nesprávné hodnocení důkazů, vytýká nedostatečné odůvodnění s tím, že v celém rozsudku není označen důkaz, který by byl pro ni usvědčujícím. Skutkové závěry nejsou podle jejího názoru opřeny o spolehlivé důkazy, nejsou opřeny o žádné důkazy. Nálezací soud přijal verzi skutkového stavu dle obžaloby, automaticky ji jako matku spoluobviněných označil za spolupachatelku, vtahuje ji do údajných aktivit synů a přičítá jí na těchto aktivitách stejný podíl. Odvolatelka se v dalším soustředila na výklad pojmu zbrojářství, akcentuje, že její zbrojářství je třeba chápat pouze jako určitou formu plné moci, ohrazuje se proti závěru soudu o spolupachatelství. Zastává názor, že její trestní odpovědnost dána není a ani dána být nemohla. Pokud byla označena jako spolupachatelka něčeho co označováno označování zbraní značkami, mělo být popsáno, co který z obžalovaných učinil.

Odvolatelka poukázala, že napadenému rozsudku vytýká dále i vše, co mu namítají k bodům I./1) a 2) ve svých odvoláních spoluobžalovaní, tj. zejména nezákonnost domovních prohlídek včetně prohlídky jiných prostor ze dne 25.3.2009 a z toho plynoucí nemožnost použití důkazů při nich získaných v dalším řízení, otázku padělaných raznic, nepřesvědčivost závěru odborných vyjádření a znaleckých posudků Kriminálního ústavu Praha, nevyhovění důkaznímu návrhu ze dne

10.3.2014 a konečně časovou působnost trestních zákonů a znovu připomněla, že s těmito námitkami a okolnostmi se soud prvního stupně nevypořádal.

Krajský státní zástupce vyjádřil zásadní nesouhlas se závěrem soudu prvního stupně o absenci subjektivní stránky a se zhodnocením zjištěného skutkového stavu, odmítá argumentaci jako zásadně nesprávnou s tím, že soud provedené důkazy nevyhodnotil správně a proto dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům. Trvá na tom, že obžaloba byla podána právem a pozastavuje se nad tím, že ač z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá zásadní shoda skutkových zjištění s podanou obžalobou, učinil soud zprošťující výrok. Zastává názor, že není pochyb o tom, že obžalovaní naplnili skutkovou podstatu žalovaných trestných činů jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní. Shodně jako v předchozím odvolání provedl rozbor důkazní situace a uvedl důkazy, usvědčující obžalované z vědomého spáchání trestné činnosti. Z vyjádření Licenční správy MPO vyplývá, že všechny dlouhé vojenské zbraně jsou vojenským materiálem, stejně jako všechny krátké, k dovozu obžalovaní neměli uděleno povolení a obešli tak zákon, neboť dovezli zbraně na zbrojní původní list pro podnikatelské účely, ač je skutečností, že zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, umožňuje prostřednictvím zbrojních průvodních listů individuální dovoz zbraní pro nepodnikatelské účely. Vytýká, že se soud prvního stupně nevypořádal mj. s tím, že dovezené zbraně deklarovali jako znehodnocené a jako takové je zaevidovali do EKZ společnosti, ačkoliv se jednalo pouze o zbraně pro střelbu zneschopněné. Odvolatel se dovolává zprávy ČÚZZS, která zbraně uvedené v bodech 1-3 obžaloby zařadila do kategorie A a trvá proto na tom, že šlo o vojenský materiál. V dalším poukazuje na vyjádření Licenční správy MPO a svědka [příjmení] [příjmení], ze kterých je patrné, že obžalovaným žádné povolení pro obchod s vojenským materiálem v minulosti uděleno nebylo. Názor obžalovaných, že se nejedná o vojenský materiál, ani o zbraň vojenskou, neobstojí. Odvolatel vytýká, že krajský soud převzal obhajobu také v otázce celé řady kontrol, aniž vzal v úvahu, že kontrola správními orgány Policie ČR či celními orgány má jen evidenční charakter a připomíná, že obžalovaní se museli v jednotlivých žádostech o přidělení licence zavázat tyto předpisy dodržovat a zahraniční obchod s vojenským materiálem neprovádět. Připomněl, že deklarant se všemi důsledky zodpovídá za to, co uvede v celní deklaraci. Z těchto podstatných důvodů považuje závěr krajského soudu o absenci subjektivní stránky za nesprávný a souhlasit s ním nelze.

S výtkou nesprávného hodnocení důkazů, s poukazem na to, že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá mechanismus dovozu zbraní a pochybení, kterých se obžalovaní dopustili, lze při správném hodnocení důkazů dojít k závěru o naplnění i subjektivní stránky, když skutková zjištění učiněná krajským soudem jsou v zásadní shodě s obžalobou, navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla postupem podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Protože nebyly splněny podmínky pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 odst. 1 tr.ř., přezkoumal Vrchní soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo nebo mohlo být podáno odvolání, a i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.

Úvodem třeba zmínit, že odvolací soud se věcí již jednou zabýval, když z podnětu odvolání krajského státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. zrušil ohledně všech obžalovaných původní zprošťující rozsudek krajského soudu ze dne 31.5.2013 č.j. 7 T 10/2012-8990 v celém rozsahu a věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem pro to se stala nepřezkoumatelnost rozsudku, ve kterém chyběl podrobný rozbor důkazní situace u toho kterého skutku, vztah jednotlivých důkazů, jejich hodnocení jednotlivě i v souhrnu, z odůvodnění nebylo zřejmé, jakých důkazů se dovolává (v dalším se odkazuje na str. 3 – 6 odůvodnění zrušovacího usnesení). Z podnětu téhož odvolatele zrušil dále podle § 149 odst. 1 písm. b) tr.ř. usnesení tamního soudu z téhož dne č.j. 7 T 10/2012-9071, kterým bylo rozhodnuto podle § 222 odst. 2 tr.ř. o postoupení skutků pod bodem 6. až 9. obžaloby

k projednání jako možného přestupku Českému úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva v Praze a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Napadené usnesení označil odvolací soud za věcně nesprávné, odůvodnění nepřesvědčivé a místy vnitřně rozporné a uvedl pro to důvody (na odůvodnění zrušovacího usnesení se z důvodu stručnosti odkazuje – za zmínku však stojí, že odvolací soud zaujal stanovisko k otázce výši škody a časové působnosti trestních zákonů podle § 16 odst. 1 tr. zák., resp. § 2 odst. 1 tr. zákoníku).

Krajský soud v Hradci Králové po vrácení věci ve stejném obsazení senátu doplnil dokazování o důkazy předložené obžalobou i obhajobou, povinnosti uvedené v § 264 odst. 1 tr. ř. tak formálně dostál a rozhodl o vině všech obžalovaných jednak odsuzujícím rozsudkem zahrnujícím body 6. až 9. obžaloby, jednak zprošťujícím rozsudkem (odsuzující výrok se týká bodu 6. až 9. obžaloby, zprošťující výrok pak bodu 1. až 5. obžaloby, přičemž, jak bylo už zmíněno, zprošťující výrok pod bodem 5a), 5b) obžaloby je v právní moci). V novém rozhodnutí se však nalézací soud v jeho zprošťující části dopustil při hodnocení důkazů stejného pochybení, na které odvolací soud ve svém zrušovacím rozhodnutí ze dne 16.1.2014 podrobně poukázal. To třeba konstatovat hned po výše uvedeném stručném úvodu s tím, že to, nad čím se měl nalézací soud při své hodnotící činnosti zamyslet, ignoroval a opět tak jde o nesprávné hodnocení důkazů, vadu uvedenou v § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. neodstranil, což důvodně vytýká krajský státní zástupce.

Z toho, co bylo, byť zatím jen ve stručnosti výše uvedeno, vyplývá, že Vrchní soud v Praze shledává tentokrát skutkové a potažmo právní závěry soudu prvního stupně správnými jen ohledně odsuzujícího výroku, neboť pochybení, která shledal v původním rozhodnutí (připomíná se, že šlo o usnesení učiněné podle § 222 odst. 2 tr.ř.), byla beze zbytku napravena – vytknuto bylo nesprávné hodnocení důkazů, přičemž ohledně předmětných skutků, v obžalobě číselně řazených pod body 6. až 9., shledal odvolací soud nedostatky jen v oblasti hodnotící činnosti, zatímco rozsah dokazování označil za úplný. K jeho závěrům v rámci řízení po zrušení původního usnesení nemá odvolací soud co podstatného dodat, neboť platí, že krajský soud dostačujícím způsobem posoudil všechny otázky a skutečnosti pro daný skutkový stav podstatné – výjimku představuje absence odůvodnění hodnocení domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor, kteréžto obhajoba považuje za nezákonné a nemělo by se k nim přihlížet (otázka možného zneprocesnění byla nastolena v průběhu hlavního líčení), ale o této problematice bude ještě pojednáno dále. Dnes může odvolací soud konstatovat, že krajský soud své závěry, ať už skutkové nebo právní, v odůvodnění napadeného rozsudku (v jeho odsuzující části) vysvětlil v souladu s ustanovením § 125 tr.ř. Krajský soud posoudil všechny otázky a skutečnosti pro daný skutkový stav podstatné, s odkazem na provedené důkazy učinil správná skutková zjištění, z nichž lze vyvodit i adekvátní právní závěry. Při hodnocení důkazů postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř., což ostatně bylo jeho právem a povinností. Z odůvodnění rozsudku je rovněž patrné, jak se soud vypořádával s obhajobou obžalovaných. Namítají-li proto obžalovaní neúplnost skutkových zjištění a neúplné a nedostatečné hodnocení důkazů, nelze námitce přisvědčit, jde o námitku neopodstatněnou.

A nyní podrobněji.

Povaha námitek uvedených obžalovaným v odvolání, je prakticky totožná s námitkami uplatněnými v rámci celé obhajoby před krajským soudem a v identické podobě jsou obsaženy i v odvoláních. Odvolatelé prosazují vlastní hodnotící úvahy vztahující se k provedeným důkazům a vlastní verzi skutkového stavu věci, shodně namítají neúplnost skutkových zjištění a neúplné a nedostatečné hodnocení důkazů.

Uvedeným námitkám odvolací soud nemohl, jak bylo už zmíněno, přisvědčit, tvrzení o neúplnosti dokazování a vadném hodnocení důkazů je v rozporu se spisovým materiálem. Rozsah opatřených a provedených důkazů je nevídaný – krajský soud měl k dispozici (kromě výpovědí obžalovaných, celé řady svědků atd.) i důkaz v podobě raznic zajištěných dne 25.3.2009 při prohlídce jiných prostor (krajský soud vzal za prokázané, že obžalovaní na zbraně vyrazili

padělanou tormentační značku), a právě tento důkaz označili obžalovaní za důkaz, ke kterému by se nemělo přihlížet. Domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor totiž považují za nezákonné, pro provedení prohlídek nebyl podle nich legitimní důvod.

Námítka o nezákonnosti domovních prohlídek však obstát nemůže. Výklad provedený obhajobou popírá samotný smysl domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor tak jak vymezeno v ustanovení § 82 tr. ř. O formální a věcné správnosti jejich provedení jako neodkladného či neopakovatelného úkonu, a právě proti takovým obhajoba zjevně brojí, pochybnosti nevystaly. Právě s ohledem na všechny souvislosti, tak jak jsou obsaženy ve spisovém materiálu, lze konstatovat, že věcné důvody pro takový úkon byly splněny. Odpověď na to dává § 158 tr.ř. – tento postup musel policejní orgán uplatnit. Prohlídky provedené v roce 2009, ještě před zahájením trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. (22.12.2009), časově spadají do doby, kdy došlo na základě podezření ze spáchání trestné činnosti k zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr.ř. (den 11.6.2008). Z časového sledu domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor (příkaz k časově prvním byl vydán dne 19. a 20.3.2009 soudcem Okresního soudu v Hradci Králové, prohlídky byly realizovány 19.3 a 24.3, a to v přítomnosti obhájce) je zřejmé, že k prověření podezření byly nezbytné, a co třeba zmínit je ještě to, že soudce bedlivě zkoumal, zda v posuzované věci jsou pro nařízení domovní prohlídky splněny zákonné podmínky – v odůvodnění příkazu je zřetelně vyložil. Při domovní prohlídce provedené dle příkazu soudce z 19.3.2009 a dále ze dne 20.3 obžalovaný [příjmení]. [příjmení] při předchozím výsledku podle § 84 tr.ř. uvedl, že v bydlíšti se nenacházejí žádné závadné zbraně a nemá, co by dobrovolně vydal. Stejná situace se opakovala i při realizaci příkazu k prohlídce jiných prostor podle § 83a tr.ř., který byl vydán 25.3.2009 – obžalovaní uvedli, že tam (v sídle firmy) jsou jen legálně držené zbraně – nalezeny byly falešné raznice!

Lze tedy uzavřít, že všechny prohlídky byly provedeny v souladu se zákonem, o nezákonné opatření a provedený důkaz nešlo – to ze spisového materiálu, konkrétně jde o svazek 2. a 3. spisu zcela zřejmé.

Pokud snad obhajoba zpochybňuje (vyjádřeno explicitně to není) zákonnost těchto úkonů (příkaz k prohlídce jiných prostor byl vydán ještě 30.5.2011) trestního řízení s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 8.6.2010 č. Pl.ÚS 3/09, pak znovu třeba připomenout, že k nařízení prohlídky jiných prostor došlo 25.3.2009, a to v souladu s tehdy platnou úpravou obsaženou v § 83a odst. 1 tr. ř., přičemž platí, že toto rozhodnutí Ústavního soudu nedopadá zpětně na příkazy k prohlídce jiných prostor vydané a provedené přede dnem vyhlášení cit. ústav. nálezu ve Sbírce zákonů. Vyjádřeno jinak, zákonnost úkonů trestního řízení se posuzuje podle procesního předpisu (trestního řádu) účinného v době, kdy byl úkon proveden. Jestliže byla prohlídka jiných prostor provedena v souladu se zákonem, a tak tomu v posuzovaném případě bylo, nemohou následné legislativní změny vést k závěru, že jde o nezákonné opatření a provedený důkaz, který z tohoto důvodu nelze provést v řízení před soudem – ustanovení o časové působnosti trestních zákonů se zde neuplatní.

Odvolací soud učiní ještě poznámku k raznicím (posouzení zajištěných raznic je ve spise obsaženo na č.l. 7238, vyjádření Zkušebního úřadu Ulm na č.l. 7298) – ze shromážděného důkazního materiálu je zcela zřejmé, že raznice se v žádném případě nevydávají na jiná místa či dalším osobám mimo Zbrojní úřad – protože však neobsahují žádné znaky proti padělání, dají se lehce vyhotovit. V každém případě u raznic se nejedná o originály! Z listiny na č.l. 7241 je zjištělné, že fi Transarms nebyla v Ulmu předložena jediná zbraň ze seznamu (jde o seznam zbraní, které byly dodány fi Ř. a Ř. uvedenou firmou ze SRN z let 2000 – 2009). Pokud proto nalézací soud, který se vypořádal i s důkazem v podobě odborných vyjádření a znaleckých posudků včetně výpovědi znalce kpt. Ing. P. Raka (v podrobnostech se odkazuje na hodnotící část odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně na č.l. 78-9, 85-6), odmítl obhajobu obžalovaných, že zbraně jim byly doručeny s tormentačními značkami (M. [příjmení] v hlavním

líčení uvedl, že raznici dostali omylem v zásilce z Německa) jako nevěrohodnou, nepochybil a stejné stanovisko zaujal i odvolací soud.

Platí, že krajský soud měl k dispozici důkazy, které dovolovaly učinit závěr, že v případě raznic nešlo o originály. Poukazuje-li obhajoba, že v průběhu trestního řízení nebyl vyslechnut jako svědek majitel společnosti T K. [příjmení], lze tomu přisvědčit – ze spisového materiálu je však zřejmé, proč k výsledku nedošlo. K. [příjmení] nebyl a není dostupný, ze Spolkové republiky Německo odešel do Portugalska, a jeho stopa končí v USA, kde byl ve vazbě. Zjištěno je i to, že ve SRN bylo proti fi Transarms kvůli zfalšování dokladů zahájeno trestní řízení. Činí-li obhajoba výtku, že nalézací soud, se spokojil“ toliko s přepisem telefonního hovoru mezi D. [příjmení] a K. [anonymizováno], aniž v hlavním líčení provedl odposlech přehraním záznamu, jde o výtku nedůvodnou; jak vyplývá z protokolu o hlavním líčení ze dne 17.1.2013 byl přepis předložen jako důkaz podle § 213 odst. 1 tr.ř. stranám k nahlédnutí, obhajoba tomu nijak neoponovala a co víc připomínky k němu neměla (vyjádřeno jinak, pravdivost údajů v něm uvedených nezpochybnila). Ze svazku 11 trestního spisu je zjištělné, že nosič CD označený W0485/08 s tel. komunikací (obsahuje mj. tel. hovor Ing. [příjmení] s [anonymizováno] ze dne 3.3.2009) byl získán z poskytnuté právní pomoci – SRN a jak vyplývá z údajů uvedených např. na čl. 2410 spisu byla německá strana požádána o zaslání ověřených kopií písemných materiálů z vyšetřování, které bylo ve SRN vedeno státním zastupitelstvím v Mainzu v roce 2008 pro podezření z porušení zákona o zbraních, zákona o kontrole válečných zbraní a dal. proti podezřelým K. F. [anonymizováno] a L. [příjmení]. Absence důkazu v podobě výsledku uvedené osoby v procesním postavení svědka před soudem je bez fatálního dopadu na skutková zjištění, neboť krajský soud měl k dispozici rozsáhlý důkazní materiál a žádné omezení to pro něj neznamenal.

Krajský soud vyložil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že provedené dokazování tvoří dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci a proč navrhované doplnění dokazování je nadbytečné (viz str. 74 odůvodnění). K tomu ještě dovětek – z ústavního principu nezávislosti soudů vyplývá i zásada volného hodnocení důkazů a dále platí, že soud rozhoduje, které skutečnosti jsou k dokazování relevantní a které z navržených (případně i nenavržených) důkazů provede, případně zda a nakolik se jeví nezbytné dosavadní stav dokazování doplnit, které skutečnosti má za zjištěné, a které dokazovat netřeba. Rozhodnutí o rozsahu dokazování spadá do jeho výlučné kompetence. Účelem dokazování v trestním řízení je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Námitka v tomto směru uplatnění důvodná není. Výrok o vině není založen na domněnkách, ale faktech a také výtku, že odůvodnění rozsudku (v jeho odsuzující části) neodpovídá ustanovení § 125 tr. ř., je lichá, byť třeba připustit, že krajský soud v odůvodnění nerozvádí své úvahy o tom, proč jinak správně zjištěný skutek pod bodem 3 kvalifikoval podle trestního zákona účinného v době, kdy byl spáchán (že správně bude rozvedeno dále), aniž reagoval na námitku obhajoby, že pro obžalované ad 1), ad 2) je příznivější nový trestní zákon - s uplatněnou námitkou a s námitkou spočívající v tvrzení, že užití prostředků trestního práva je v případě obžalovaných neoprávněné, protože nenastala situace, jež by vyžadovala, aby svou povahou občanskoprávní vztah byl řešen takovým krajním prostředkem, se vypořádá odvolací soud, který předeseílá, že této odvolací námitce, týkající se materiální stránky trestného činu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zák., nemohl přiznat důvodnost. A stejně tak nemohl přiznat opodstatněnost námitce, že soud nezohlednil princip ultima ratio při posuzování, zda byly v daném případě naplněny také materiální podmínky trestnosti činu.

Na tomto místě se konstatuje, že z uvedených důvodů považuje odvolací soud výrok o vině ohledně všech obžalovaných za správný a zákonný a zůstal proto odvoláními nedotčen. Znovu se připomíná, že námitky uplatněné obžalovanými v odvolání, podle nichž skutkový stav nebyl přesně zjištěn a že nalézací soud hodnotil provedené důkazy vadně, neshledal odvolací soud opodstatněnými. Obžalovaní se snaží vyvolat dojem, že věc nebyla ohledně subjektivní stránky trestného činu řádně objasněna – opak je pravdou. Obžalovaní ve skutečnosti prosazují vlastní

hodnotící úvahy a vlastní verzi skutkového stavu věci, snaží se znevěrohodnotit důkazy usvědčující povahy, skutková zjištění se snaží zvrátit i zpochybňováním kvality expertýz Kriministického ústavu Policie ČR a znaleckého posudku vypracovaného kpt. Ing. P. Rakem.

A nyní k otázce správnosti použité právní kvalifikace včetně otázky časové působnosti trestního zákona. Předně třeba uvést, že obsah provedených důkazů poskytl dostatečný podklad pro právní závěr o naplnění úmyslného zavinění obžalovanými, v případě skutku pod bodem 3 i ve vztahu ke škodlivému následku, který nastal v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaných [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení]. A jen u tohoto trestného činu bylo třeba se otázkou společenské nebezpečnosti zabývat, neboť nová právní úprava trestního práva provedená trestním zákoníkem je založena na formálním pojetí trestného činu. Ohledně všech tří skutků uvedených pod bodem I/1 až 3 platí, že pozdější právní úprava není pro obžalované příznivější. K časové působnosti trestního zákona je třeba uvést a upozornit, že v ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák., event. § 2 odst. 1 tr. zákoníku je především vyjádřena zásada, že trestní zákony nepůsobí nazpět a proto se zásadně použije toho zákona, který byl účinný v době spáchání činu. Podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy jestliže je to pro pachatele příznivější. Pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je rozhodujícím kritériem celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem případu. Při v zásadě stejné povaze a závažnosti činu bude příznivějším právním posouzením takové, které má nižší horní i dolní hranici zákonné trestní sazby, nebo alespoň nižší horní hranici. O takový případ nejde, neboť zákonná trestní sazba u trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. je stejná jako u poškozování cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, okolnosti vztahující se ke spáchání činu a k osobě pachatele jsou podle učiněných zjištění stejně významné podle nové i dřívější trestně právní úpravy, trestní sazby a tresty, které lze na jejich základě uložit – nelze zde tedy označit, že by měla být použita novější právní úprava). Zákonná trestní sazba u trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. je sice stejná jako u zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. b) tr. zákoníku. Ale protože nová právní úprava trestního práva provedená trestním zákoníkem je založena na formálním pojetí trestného činu, bylo třeba se u tohoto trestného činu otázkou společenské nebezpečnosti zabývat.

Odvolací soud souhlasí s námitkou, že otázce společenské nebezpečnosti trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. se nalézací soud sice důsledně nevěnoval, ale z příslušné části odůvodnění lze dovodit, že u trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák., byla materiální podmínka trestnosti naplněna i ve vztahu k užití přísnější trestní sazby. Co třeba zdůraznit je, že při hodnocení materiální stránky bylo třeba respektovat kritéria demonstrativně vyjmenovaná v § 3 odst. 4 tr. zák., přičemž musel u pachatele skutek dosáhnout stupně nebezpečnosti pro společnost vyššího než nepatrného (srov. § 3 odst. 2 tr. zák.) Soudní judikatura přitom v rámci úvah o dosažení vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost než nepatrného, vycházela ze skutečnosti, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládal, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Nedostatek potřebného stupně společenské nebezpečnosti se proto mohl vyskytovat v konkrétním případě, v němž při splnění formálních znaků určité skutkové podstaty, nedosáhl stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti činu pro společnost, tudíž neodpovídal ani nejlehčím, běžně se vyskytujícím případům trestného činu dané skutkové podstaty (viz č. 43/1996 Sb. rozh. tr.).

Ve věci obžalovaných [příjmení] [jméno]. [příjmení] a M. [příjmení] a skutku pod bodem I/3 není pochyb o naplnění formálních znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu, přičemž nebylo zjištěno nic natolik výjimečného, co by tento skutek činilo méně společensky nebezpečným tak, aby nebyla naplněna materiální stránka trestného činu, ba právě naopak. Ve zjištěných okolnostech případu, zejména třeba zmínit počet poškozených, zjištěnou pohnutku a výši škody (při určení výše škody soud I. stupně nepochybil), neshledal odvolací soud důvod pro její

případné zmírnění, užitá právní kvalifikace je správná. Obhajoba stupeň společenské nebezpečnosti zlehčuje uvedením, že poškození se necítili být poškozenými a že výše škody nebyla určena správně.

Konkrétní okolnosti případu obžalovaných se příkře liší od jejich názoru, že na místě bylo aplikovat ustanovení § 12 odst. 2 tr. zák., které vyjadřuje v návaznosti na zásadu zákonnosti vymezenou v odstavci 1 téhož § 12 tr. zákoníku zásadu subsidiarity trestní represe, která jako jedna ze základních zásad trestního práva, vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě, to znamená především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní, neboť trestní právo a trestněprávní kvalifikaci určitého jednání jako trestného činu je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní prostředek. Z uznávaného principu právního státu, jímž je chápání trestní represe jako prostředku ultima ratio, vyplývá, že ochrana právních statků má být v prvé řadě uplatňována prostředky práva občanského, obchodního či správního, a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení chráněných vztahů naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu, je namíste uplatňovat trestní odpovědnost. Zjištěné jednání obžalovaných vyhovuje všem znakům skutkových podstat trestných činů, kterými byli uznáni vinnými, došlo k úmyslnému zásahu do objektu trestných činů, jímž je ochrana nemajetkového práva státního orgánu a ochrana majetku. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301 /2012, schválené na jeho zasedání dne 30.1.2013.

Pokud pak jde o naplnění pojmu spolupachatelství, shledává odvolací soud kladný závěr nalézacího soudu za správný – požadavkům zákona jednání obžalovaných vyhovuje, je zcela zřejmé a o společném úmyslu spolupachatelů rovněž žádné pochybnosti nevyvstaly. Soudní praxe vykládá pojem „společné jednání“ poměrně široce. K naplnění tohoto pojmu podle § 9 odst. 2 tr. zák. není třeba, aby se všichni spolupachatelé zúčastnili na trestné činnosti stejnou měrou. Spolupachatelství předpokládá spáchání trestného činu společným jednáním a úmysl k tomu směřující. Podstatou spolupachatelství je úmyslné společné jednání dvou nebo více osob a odpovědnost jednajících osob je založena na tom, že každá z nich odpovídá tak, jak by trestný čin spáchal sama (§ 9 odst. 2 tr. zák., § 23 tr. zákoníku). Atributem spolupachatelství je tedy mj. to, že každý ze spolupachatelů odpovídá za celý rozsah posuzovaného trestného činu. Postačí, že k naplnění zákonných znaků trestného činu dojde souhrnem dílčích jednání všech spolupachatelů. Z širšího okruhu okolností popsanych ve výroku o vině a pak podrobněji rozvedených v odůvodnění napadeného rozsudku netřeba o zapojení obžalovaného jako spolupachatelky pochybovat. Za uvedených okolností je vyloučena úvaha o tom, že by jí nebyla známa podstata věci a cíl celé akce. K postavení obžalované v trestné činnosti je třeba připomenout, že jako zbrojírka firmy byla povinna plnit celou řadu povinností vyplývajících z příslušného-ých ustanovení zák. č. 119/1992 Sb. Ze zjištěných skutečností vyplývá, že nepostupovala ani podle interního předpisu firmy – ač zodpovídala za řádnou evidenci zbraní v EKZ, v rozporu s platnými právními předpisy zaevidovala zbraně, které nebyly opatřeny značkou, nikoli ihned po jejich dovozu, ale až po jejich opatření padělky tormentační značky. Její jednání bylo součástí jednání obžalovaných.

K výroku o trestu odvolací soud uvádí, že krajský soud i tento výrok dostatečně odůvodnil, když předtím zjistil všechny skutečnosti pro stanovení druhu trestu a jeho výměry rozhodné a z důvodu stručnosti by stačilo v této části na odůvodnění napadeného rozsudku jen odkázat. Ve stručnosti se připomíná, že výrok o trestu ohledně všech obžalovaných je zákonný – u všech jde o trest úhrnný ve smyslu § 35 odst. 1 tr. zák. a u žádného z obžalovaných ho nelze označit ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. za nepřiměřeně přísný, a jen takový by odůvodňoval jeho změnu, tj. snížení. Argument obžalovaného [příjmení]. [příjmení], že v případě trestu mu uloženého a trestu, který byl uložen jeho bratrovi, krajský soud nevzal v úvahu, že byl navržen trest odnětí svobody v nižší výměře a že soud pochybil, když tresty nediferencoval, neobstojí. Při

v zásadě stejně kladném hodnocení občanského života a stejném rozsahu trestné činnosti, tresty diferencovat ani nešlo, návrhem státního zástupce stran druhu a výměry trestu soud vázán není.

A nyní ke zprošťující části napadeného rozsudku podrobněji.

Krajský soud odůvodnil své rozhodnutí v zásadě absencí subjektivní stránky (úmysl) když učinil závěr, že obžalovaní jednali v dobré víře – žádná kontrola jim nic nevytkla a že pokud jim byla licence, o jejíž vydání požádali, udělena, nejednali v rozporu se zákonem – civilní licence dovoz zbraní obžalovaným umožňovala. Odvolatel s tím nesouhlasí a v obsáhlém odůvodnění opravného prostředku uvádí pro to argumenty, když ještě předtím vytkl, že opětovně, v rozporu s provedeným dokazováním, jde o jednostranné hodnocení důkazů, vadu, uvedenou v § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř., nalézací soud neodstranil. Stěžejními argumenty odvolatele je, že obžalovaní neměli k dovozu vojenského materiálu dle § 14 odst. 1 zák. č. 38/1994 Sb. od Licenční správy MPO uděleno povolení a že dovozem zbraní na zbrojní průvodní list pro podnikatelské účely příslušná ustanovení cit. zák. obešli, v případě jednání pod bodem II. A/3 deklarovali dovezené zbraně jako znehodnocené, které jako takové zaevidovali do EKZ, ačkoliv šlo pouze o zbraně pro střelbu zneschopněné, přičemž stanovisko soudu ohledně oznámení zamýšleného dovozu zbraní v jejich žádostech je v rozporu se stanoviskem Licenční správy MPO ze dne 20.10.2010 a ze dne 17.1.2011. V dalším argumentuje zjištěním soudu, že obžalovaní při dovozech zbraní dle licence udělené jim dle zák. č. 228/2005 Sb. nerespektovali podmínku, že se nesmí jednat o vojenský materiál. Žádné povolení pro obchod s vojenským materiálem dle zák. č. 38/1994 Sb. jim v minulosti uděleno nebylo. V žádosti o udělení licence se žadatel zavazuje, že dovážené zbraně budou v době dovozu označeny tormentační známkou CIP. Dále odvolatel podrobně popsal princip dovozu a kontroly zbraní a na str. 49 a násl. odůvodnění uvedl další skutečnosti prokazující subjektivní stránku žalovaných trestných činů. Odvolatel ještě připomněl, že v případě udělených licencí nelze nevidět, že ty měly v různých obdobích za účinnosti zák. č. 288/1995 Sb. a zák. č. 119/2002 Sb. různou obsahovou stránku včetně připomínek, které byly v licenci o jejich vydání žadatelům stanoveny, tj. dodržovat při dovozu zbraní právní řád České republiky, čteně platného zákona o zbraních a střelivu, později nedovážet vojenský materiál ve smyslu zákona č. 38/1994 Sb.

S argumenty obžaloby se odvolací soud, jak bude ještě podrobně uvedeno, ztotožnil.

Vrchní soud po přezkoumání rozsudku a bohatého spisového materiálu dospěl k závěru, že rozsahu dokazování nelze nic vytknout – odvolatel ostatně ani námitku o neúplnosti dokazování nevznsl. Přes výrazné zlepšení odůvodnění napadeného rozsudku (původní rozsudek byl totiž nepřezkoumatelný, když z něj nebylo možno přezkoumat, o které důkazy soud prvního stupně zprošťující výrok opřel, nebylo uvedeno, co kterým důkazem bylo zjištěno) nezbyvá však odvolacímu soudu než konstatovat, že v novém rozhodnutí se krajský soud dopustil stejného pochybení, na které bylo v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu poukázáno – v novém rozhodnutí opětovně v rozporu s obsahem provedeného dokazování dochází k nesprávnému závěru o absenci subjektivní stránky. Závěr je nepřesvědčivý, rozsudek je vnitřně rozporný, neboť na str. 75 krajský soud ohledně jednání pod bodem 1. obžaloby (bod II. A/1) výslovně uvedl, že vystavené licence nedovolovaly obžalovanému [příjmení]. [příjmení] dovoz vojenských zbraní, a že v případě tam uvedených zbraní šlo o vojenský materiál, dovezené zbraně nebyly opatřeny tormentačními značkami a uvedl také, že dovoz zbraní proběhl jinak (v souladu s obžalobou jsou tak podle jeho závěrů všechna skutková zjištění ve věci jím učiněná) než jak obžalovaný prezentoval před celními orgány v místě jeho bydliště; na str. 99 odůvodnění v rozporu s těmito zjištěními uvedl, že bylo prokázáno, že veškeré dovozy byly provedeny na základě licencí, které byly vždy uděleny; dováželi sice vojenský materiál, ale civilní licence takový dovoz umožňovala a zdůraznil, že pokud jim licence byla udělena, nejednali v rozporu se zákonem.

Obdobně v případě jednání pod body 2 – 3 obžaloby krajský soud na str. 77 odůvodnění zcela zřetelně uvedl, že zbraně obžalovaný dováželi na základě licencí vystavených MPO na dovoz nevojenského materiálu, po dovozu ve většině případů zbraně označili tormentační značkou CIP SRN zkušebny Ulm, ač k tomu neměli oprávnění, přičemž použili padělek originálního razidla, dále dovezli netormentované střelivo a zbraně, které deklarovali jako znehodnocené, ač šlo o zbraně plně funkční, následně je zaevidovali do EKZ v rozporu se skutečností a konečně, že dovezli zbraně na základě licencí, zbraně deklarovali jako znehodnocené, ač ve skutečnosti se jednalo o zbraně pouze ke střelbě zneschopněné a ve shodě s obžalobou uvedl i to, že šlo o vojenský materiál, k jehož dovozu nebyli obžalovaní oprávněni. V rozporu s těmito skutkovými zjištěními, které, jak uvádí, učinil na základě výpovědí obžalovaných u hlavního líčení, jednotlivých licencí MPO, odborných vyjádření atd., hlášení o dovozu, z EKZ a dodavatelské faktury, s výslovným uvedením, že měl k dispozici vyjádření ČÚZZS Praha a stanoviska Licenční správy MPO ČR ke kategorizaci jednotlivých zbraní a k jejich dovozu, na str. 99 – 100 dochází k závěrům, které jsou s tím v diametrálním rozporu. Jde tak o situaci, kdy v rozporu s obsahem provedeného dokazování dochází krajský soud ve skutečnosti k jinému hodnocení důkazů, které předtím označil za důkazy usvědčující povahy (samozřejmě že s výjimkou výpovědí obžalovaných, které jsou založeny na popření žalované trestné činnosti), o kterých nijak nepochyboval. Závěr krajského soudu, že obžalovaní jednali v dobré víře, že žádná kontrola jim nic nevytkla, že všechny dovážené zbraně byly deklarovány jako zbraně značkou opatřené atd., je s provedenými důkazy v rozporu, jde o závěr nesprávný a nepřesvědčivý, obstát nemůže. Vyjádřeno jinak, výsledky provedeného dokazování jsou jiné než které na str. 99 a násl. prezentuje krajský soud. Za situace, kdy krajský soud před tím vyslovil, že po skutkové stránce jednali obžalovaní zcela ve shodě s obžalobou, je absurdní i jeho závěr o nenaplnění subjektivní stránky a tedy názor, že jednali v dobré víře.

V obecné rovině řečeno, závěr o zavinění pachatele musí být vždy podložen výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla (chybí-li doznání pachatele) dovozovat toliko nepřímou z okolností objektivní povahy, z nichž je možno dle zásad logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (srov. např. rozhodnutí publikované pod č. 62/1973 a 41/1976 Sb. rozh. trest.). Jestliže byla obhajoba obžalovaných v takových momentech jako je deklarování dovezených zbraní jako znehodnocených a jako takových jejich zaevidování do EKZ společnosti, ač se jednalo pouze o zbraně pro střelbu zneschopněné a označení zbraní, o kterých v hlášení o povolení k přepravě zboží obžalovanými uvedeno, že všechny dovezené zbraně jsou označeny CIP padělkem zkušebny v Ulmu atd. vyvrácena, o naplnění i subjektivní stránky netřeba pochybovat. Zbrojní úřad v Ulmu a zpráva BKA (č.l. 7294) vyloučily, že by padělky raznic CIP mohly uniknout ze Spolkové republiky Německo jak se snaží dovodit a tvrdit obžalovaní v rámci uplatněné obhajoby. Také, „příběh“ několika zbraní, které byly opatřeny falzem, ve fi Transarms nikdy nebyly a přitom jako dovoz deklarovány, 110 ks zbraní pistolí zn. Walter bylo dovezeno neoznačeno tormentační značkou, obžalovanými deklarováno jako zbraně značkou opatřené. Pro úplnost se uvádí ještě to, že zbraně, které jsou dle zák. č. 38/94 Sb. považovány za vojenský materiál, k jejichž dovozu neměla společnost povolení, jsou specifikovány na č.l. 7468-73, princip dovozu a kontroly zbraní je podrobně popsán na č.l. 7372-5.

Argumentace nalézacího soudu vyústující ve slova, že obžalovaní nejednali dle jeho názoru v rozporu se zákonem, protože dovoz byl uskutečněn na základě licencí, a proto absence úmyslu, je z výše uvedených důvodů vadná – k tomu ještě poznámka – jestliže kategorizaci zbraní nemůže v trestním řízení provádět obviněný, nelze, „přistoupit“ ani na tvrzení obžalovaných, že zbraně nebyly vojenský materiál. ČÚZZS v Praze je ze zákona jediným oprávněným orgánem rozhodujícím o zařazení zbraní do příslušných kategorií dle platných právních předpisů (zda se jedná o vojenský materiál – k tomu je kompetentní Licenční správa MPO).

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé i to, že porovnání obsahu jednotlivých licencí s dovezenými zbraněmi se nalézací soud vyhnul. V této souvislosti třeba připomenout, a to i v reagenzi na údaj krajského soudu, že ani v jednom případě nebylo při takové kontrole zjištěno, že by obžalovaní dováželi vojenský materiál (čl. 102 odůvod. věnující se absenci řádných kontrol dovezeného zboží), že v případě vydání příslušné licence k dovozu konkrétních typů zbraní na dobu nepřekračující 12 měsíců na základě zákona č. 228/2005 Sb., z čehož vyplývá dovozci zbraní MPO ohlásit plnění realizace dovozů, nutno zdůraznit, že dovozce uvádí pouze počet dovezených kusů zbraní, bez uvedení jejich konkrétního typu a výrobních čísel a sděluje údaje o ceně přepravovaného zboží.

Licence lze po dobu její platnosti realizovat libovolným počtem dovozů až do výše povoleného limitu.

Součástí povolení je doložka, že se nesmí jednat o vojenský materiál ve smyslu § 5 zákona č. 38/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v případě licencí udělených dle zákona č. 66/2000 Sb., pak podmínka dodržet právní řád ČR.

V žádosti o udělení licence se žadatel zavazuje, že dovážené zbraně budou v době dovozu označeny tormentační značkou CIP.

Ze spisového materiálu vyplývá, že MPO Policie ČR a ČÚZZS vykonávají v dané oblasti toliko administrativní kontroly – v případě Licenční správy MPO tato od držitele licence dostává jen zprávu o počtu a druhu zbraní, které dovezl a jde opět jen o informaci administrativního rázu.

V předchozím rozhodnutí odvolacího soudu vyjádřil vrchní soud souhlas s námitkou odvolatele, vytýkající nesprávné hodnocení důkazů, že svědci [příjmení]. [příjmení], M. [příjmení], M. [příjmení] a K. [příjmení] popsali mechanismus dovozu zbraní pomocí zbrojního průvodního listu a bylo třeba si proto položit otázku, proč obžalovaní potřebovali jejich pomoc, tvrdí-li, že vše (rozuměj licence) byly v pořádku – to stále aktuální. Zbraně, které jsou považovány za vojenský materiál, k jejichž dovozu neměla firma povolení, jsou specifikovány, jak bylo zmíněno už shora, na č.l. 7468-73 (dalšími důkazy jsou např. vyjádření ČÚPZZS založené na č.l. 3364-3291).

Zdůvodnění na str. 100 obsahuje závěry, které jsou v rozporu s předtím uvedenými skutkovými zjištěními k bodu II/A 1-3 a celkově je třeba označit za závěry nejasné, proti si řečící – to už jen opakováno. Jak může být vysloveno, že obžalovaní jednali v dobré víře při prokázání toho, že deklarovali v rozporu se skutečností zboží tormentační značkou neoznačené a za v souladu se zákonem vlastně označit jednání spočívající v tom, že obžalovaní, sami takto dovezené zbraně opatřili padělanou tormentační značkou...“ ? Přehlédnout nelze např. ani zjištění, které vyplynulo z výpovědi Ing. P. [anonymizováno] a z výsledků domovní prohlídky (bližší souvislosti jsou uvedeny na č.l. 49 odůvodnění odvolání). Důkazně podložena je i skutečnost, že obžalovaní úmyslně evidovali dovezené zbraně v evidenčních knihách zbraní v rozporu s právními předpisy, byť oni sami to popírají.

Na všechna tato pochybení, která v souhrnu představuje podstatnou vadu v oblasti hodnocení důkazů, odvolatel důvodně poukazuje na mnoha stranách odůvodnění podaného odvolání. Poněkud zestručněně-odvolatel poukázal na to, že v žádosti o udělení licence se žadatel zavazuje, že dovážené zbraně budou v době dovozu označeny tormentační značkou CIP a že za správnost odpovídá žadatel se všemi důsledky. Správně též poukázal, že v hlášení o povolení k přepravě zboží obžalovanými je uváděno, že všechny dovezené zbraně jsou označeny CIP, to však neodpovídalo skutečnosti. Odvolatel správně poukázal též na to, že při prováděných kontrolách nebylo možno skutečnosti, které jsou předmětem obžaloby, zjistit.

Krajský soud nehodnotil správně důkazy jakými je vyjádření Licenční správy MPO-ze stanovisek uvedeného orgánu (č.l. 4749-50, 4752, 4823) k dovozu zbraní a ze seznamu licencí je zřejmé, že společnost R a [příjmení] v minulosti ani dnes není držitelem povolení k obchodování

s vojenským materiálem dle ust. zák. č. 38/1994 Sb. v platném znění a že licence ve smyslu cit. zákona nebyly uděleny a nehodnotil správně ani důkazy další. Skutkové a právní závěry, krajským soudem zastávané i v jeho druhém rozhodnutí, nejsou přesvědčivé, skutková zjištění v něm obsažena jsou vadná, když krajský soud rozhodné důkazy nejprve označí za usvědčující (a tedy věrohodné), poté je buď přechází nebo vyvozuje závěry, které jsou s nimi v rozporu. Krajský soud nepostupoval při hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., vytýkané nedostatky v hodnocení důkazů neodstranil (je samozřejmé, že v předchozím zrušovacím rozhodnutí se nemohl odvolací soud obšírněji vyjádřit, neboť v přezkumné činnosti byl významně omezen tím, že rozsudek byl nepřezkoumatelný, neodpovídající požadavkům § 125 tr. ř.). Povinnost řádného hodnocení důkazů postupem podle § 2 odst. 6 tr. ř. bez toho, aby některé důkazy soud prvního stupně přecházel nebo pomíjel či z něj vyvozoval závěry, které z nich nevyplývají a naopak nedůvodně přihlížel jen k některým, třeba zdůraznit opětovně. Procesní soud je povinen všechny provedené důkazy pečlivě hodnotit jednotlivě i ve vzájemných souvislostech případu, aniž by z nich dospěl k jednostranným či přímo rozporným a nepřesvědčivým závěrům.

Závěrem je nutno také zdůraznit, že při odůvodnění rozsudku je třeba postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., které stanoví, že v odůvodnění rozsudku soud stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákona (zákoníku) v otázce viny a trestu. Bude samozřejmě třeba, aby se v novém rozhodnutí krajský soud vypořádal s námitkami uplatněnými odvolatelem v odůvodnění odvolání, kterým, jak vyplývá z textu tohoto rozhodnutí, přiznal odvolací soud důvodnost.

V novém rozhodnutí bude povinností nalézacího soudu opětovně se zabývat i jednáním pod bodem II. A/4 rozsudku – v případě bodu II. A/4) se jeho závěr, že zbraně byly ve skutečnosti dovezeny na základě jiné než obžalobou uváděné licenci a tak zpochybnil názor obžaloby, že by vnitrostátní celnice propustila zbraně dovezené z Rakouska na základě licence opravňující k jejich dovozu ze SRN, nejeví přesvědčivý. Z provedeného dokazování je zřejmé, že v době před vstupem ČR do EU docházelo na hranicích ke kontrolám ze strany celních orgánů, přičemž při těchto kontrolách byly kontrolovány toliko počty zbraní, druh zbraní, výrobní čísla zbraní a doklady o jejich nabytí. V případě bodu II. A/4) zváží důvodnost námítky odvolatele a posoudí pak skutečnost, zda takto získané zboží dovezené do ČR na licenci č. E 40400022 ze dne 8.5.2004 zlegalizovali úkonem z 29.11.2003.

Z těchto podstatných důvodů nemohl napadený rozsudek ve zprošťující části obstát – odvolání krajského státního zástupce shledal odvolací soud plně důvodným a Krajskému soudu v Hradci Králové proto věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil a uložil, aby ve věci učinil rozhodnutí nové. Žádné doplnění dokazování odvolací soud neukládá; to ovšem neznamená, že by snad krajský soud byl v rozsahu dokazování rozhodnutí odvolacího soudu omezen.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí v bodu II. lze podat dovolání.

Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

Praha 15. září 2014

JUDr. Hana Pecová
předsedkyně senátu